

Sygnatura akt I C 1741/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Mariola Burghardt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. w K.

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1741/15

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. (1) kwoty 2 047,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.02.2015r.do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania twierdził, że pozwana oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna poprzez system elektroniczny zawarli w dniu 26. (...). umowę na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek z tytułu opóźnienia. Wierzytelność wynikająca z niespłaconej należności została na mocy umowy przelewu wierzytelności z 4.12.2014r. przelana na rzecz powoda.

Postanowieniem z dnia 17.09.2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana M. K. nie podjęła wezwania w terminie i nie stawiała się na rozprawę , ani też nie zajęła stanowiska na piśmie, wobec czego sąd na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, którym jednak powództwo oddalił z następujących przyczyn.

Fakt, że pozwany nie wdaje się w spór nie oznacza, sąd jest zwolniony z oceny zasadności żądania opartego na twierdzeniach zgłoszonych w pozwie (zob. min. orzeczenia S.N. z 15.09.1967 r. w sprawie III CRN 175/67 , Biuletyn S.N. 1974 , nr 1 poz. 4, z 21. 05.1971 r. III CRN 99/71B. S..N. 1971, nr 7 -8 , poz. 123, z 7.06. 1972 , (...) 30/72 , LEX nr 7094).

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, jeżeli nie budzą one wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. W niniejszej sprawie takie wątpliwości zachodzą. Powód roszczenie swoje wywodził z faktu przelewu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo –

akcyjną za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. Skuteczny przelew wierzytelności jest oczywiście uwarunkowany istnieniem wierzytelności w stosunku do pierwotnego wierzyciela. Powód nie zaferował dowodów, które mogłyby dowodzić zasadności wierzytelności w dochodzonej wysokości. W pozwie zawnioskował dowód z umowy przelewu, wezwania do zapłaty i wyciągu z ksiąg rachunkowych. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu aktualnie ma moc jedynie dokumentu prywatnego. Twierdzenia pozwu, z których powód wywodził swoje roszczenie są bardzo ogólne, nie precyzują wysokości pożyczki, choćby przybliżonych zasad jej udzielenia, co w sytuacji kiedy nie dołączono umowy pożyczki uniemożliwia należyte wyjaśnienie sprawy. Wyjaśnienie tych okoliczności jest tym bardziej istotne, że w sprawie mamy do czynienia ze stosunkiem zachodzącym między przedsiębiorcą i konsumentem. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP. Umowy pożyczki -co sądowi wiadomo z urzędu- nierzadko zawierają zapisy o charakterze klauzul abuzywnych.

Z tych względów Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wyjaśnienia na jakich zasadach pożyczka została udzielona, wskazania jej wysokości i wysokości opłat dodatkowych, sprecyzowania co dokładnie składa się na kwotę objętą żądaniem, czy pozwana zapłaciła i jakie kwoty oraz jak zostały zarachowane. Pełnomocnik powoda udzielił informacji, w której podał, iż żądanie pozwu obejmuje 1 893,12 zł z tytułu należności głównej oraz kwoty 45,28 z tytułu odsetek karnych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego i 109,23 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych przez powoda, nie wyjaśniając jednak czy i jakie kwoty pozwana zapłaciła na poczet spłaty zobowiązania (k.33,34). Powód dołączył przy tym ramową umowę pożyczki wraz z harmonogramem (k.35-39, k.41). Z harmonogramu wynika, że kwota pożyczki wynosiła 2 100 zł, kwota prowizji 210 zł, ubezpieczenia 157,50 zł, kwota do spłaty 1838 zł. Ramowa umowa pożyczki z 26.05.2014r. wskazuje, że na całkowity koszt pożyczki składa się prowizja, składka ubezpieczeniowa oraz kapitał pożyczki, zgodnie z tabelą opłat przedstawioną na stronie internetowej pośrednika. Koszty związane z udzieleniem pożyczki jej przedłużeniem oraz opóźnieniem, ubezpieczeniem, a także rzeczywista stopa procentowa pożyczek zamieszczana jest na stronie internetowej pośrednika. Umowa zawiera min. zapisy przewidujące w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki obowiązek zapłaty oprócz maksymalnych odsetek w wysokości czterokrotności stopu kredytu lombardowego NBP także składki ubezpieczeniowej za czas opóźnienia określonej w tabeli opłat i i na zasadach określonych w ramowej umowie, bez sprecyzowania jednak konkretnie ich wysokości.

Umowa przewiduje ponadto opłaty za monity w kwocie po 15 zł.

Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwaną posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez poprzednika prawnego powoda przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 § 2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Wysokość pozostałych opłat, powinna być ekwiwalentem tego rodzaju usługi i co do zasady odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu.

Zgodnie z art.13 ust.5 pkt 6,7 ustawy z 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. nr 126, poz. 715 ze zm.) konsument powinien być poinformowany przed zawarciem umowy na trwałym nośniku min. o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania kredytu, o kosztach jakie ma ponieść w związku z zawartą umową.

Zgodnie z art.384 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Na nieprawidłowości w tym zakresie praktykowane przez pośrednika poprzednika prawnego powoda (...) Sp. z o.o. , godzące w zbiorowe interesy konsumentów, zwrócił uwagę w raporcie z czerwca 2013r. w sprawie opłat stosowanych przez instytucje parabankowe Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (s.80, 29,30).

Także koszty z tytułu czynności związanych z wezwaniami do zapłaty powinny zasadniczo odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym z tego tytułu. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11 uznał za niedozwolone i zakazał jednemu z banków wykorzystywania min. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331. W wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., (...), za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł. Decyzją z 8.09.2014r., nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakwestionował min. opłatę naliczaną przez jeden z banków za monit telefoniczny w wysokości 9 zł.

Wyroki prawomocne w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają z prawomocności rozszerzonej, stosownie do art.479⁴³ k.p.c. i sąd uwzględnia je z urzędu.

Z tych względów w świetle zaistniałych w sprawie wątpliwości sąd zobowiązał powoda do wskazania min. jakie kwoty pozwana zapłaciła na poczet zobowiązania i jak zostały zarachowane, co jest istotne gdyż zgodnie z umową powód zaliczał wpłaty najpierw na poczet kosztów. Powód jednak nie wyjaśnił powyższych kwestii.

W tym stanie rzeczy, nie można było uznać, aby powód wykazał zasadność dochodzonego roszczenia w dochodzonej pozwem kwocie, wobec czego powództwo podlegało oddaleniu